

Rissho Kosei-kai of Kolkata Celebrates the Completion of the New Dharma Center Building

Living the Lotus Vol. 213 (June 2023)

प्रकाशक: रिश्शो कोसेइ काइ अंतराष्ट्रीय विभाग
फुमोन मिडिया सेन्टर २-७-१, वादा सुगीनामी कु टोक्यो १६६-८५३७ जापान
फोन: ८१-३-५३४१-११२४ फ्याक्स: ८१-३-५३४१-१२२४
इ-मेल: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp
प्रमुख सम्पादक: केइइची आकागावा
सम्पादक: केन्सुके ओसावा
नेपाली संस्करण अनुवाद र सम्पादक: नविन अर्याल
सम्पादन कर्मचारी: अंतराष्ट्रीय विभाग कर्मचारी

रिश्शो कोसेइ काइ सन १९३८ सालमा संस्थापक निवानो निचिनो र नागानुमा म्योकोले सुरु गर्नुभएको शद्धर्म पुन्डरिक सुत्र र अरु दुइ सुत्र मान्ने सर्वसाधारण बुद्ध धर्मको संस्था हो । हामी बस्ने ठाउँ, काम गर्ने ठाउँमा गौतम बुद्धका उपदेशहरूको आधारलाई व्यवहारमा ल्याएर शान्तिपूर्ण संसार बनाउन चाहने ब्यक्तिहरू यो संस्थामा आबद्ध छन् । अहिले अध्यक्ष निवानो निचिको र हामी बौद्धधर्मालु सदस्यहरू राष्ट्रिय अन्तराष्ट्रीय स्तरमा अरु धर्महरू या परोपकारी संस्थाहरूसँग मिली बुद्धको उपदेश फैलाउन कोसिस गरिरहेका छौ । रिश्शो कोसेइ काइ सन १९३८ सालमा संस्थापक निवानो निचिनो र नागानुमा म्योकोले सुरु गर्नुभएको शद्धर्म पुन्डरिक सुत्र र अरु दुइ सुत्र मान्ने सर्वसाधारण बुद्ध धर्मको संस्था हो । हामी बस्ने ठाउँ, काम गर्ने ठाउँमा गौतम बुद्धका उपदेशहरूको आधारलाई व्यवहारमा ल्याएर शान्तिपूर्ण संसार बनाउन चाहने ब्यक्तिहरू यो संस्थामा आबद्ध छन् । अहिले अध्यक्ष निवानो निचिको र हामी बौद्धधर्मालु सदस्यहरू राष्ट्रिय अन्तराष्ट्रीय स्तरमा अरु धर्महरू या परोपकारी संस्थाहरूसँग मिली बुद्धको उपदेश फैलाउन कोसिस गरिरहेका छौ ।

Living the Lotus-Buddhism in Everyday life (शद्धर्म पुन्डरिक सुत्र - दैनिक जिवनमा बुद्ध धर्म) भन्ने शिर्षक हाम्रो दैनिकिमा बुद्धको उपदेश कसरी प्रयोग गर्न सकिन्छ भन्ने कुरा बुझाउन, जसरि हिलोमा पनि कमल फकृत्यको हुन्छ तेस्तै हाम्रो जिवन राम्रो र उधेप्यमुलक होस भन्ने कामना सहित राखिएको हो । यो पत्रीका पढेर संसार मनिसहरूको जिवनमा बुद्धको उपदेश उपयोग गर्नकोलागि ईन्टरनेटमा राखिएको छ ।

ऋतुका दृष्यलाई ध्यान दिने

Rev. Nichiko Niwano
President of Risho Kosei-kai

प्रकृतिलाई स्पर्श गरी इन्द्रियलाई परिष्कृत

ठुलो शहर होस या सानो हाम्रो जिन्दगी सधै प्रकृतिको नियम अनुसार चलछ । म १० बर्ष जती बसेको निगाताको सुगानुमा गाउमा जाडोमा हिउ पर्ने, गर्मी हुन थालेपछी धान रोप्ने गरी प्रकृतिसँग हुर्केर म पनि सानो भए पनि खेतबारिको काम सघाएर गाउमा हुने जात्रा आदिमा भाग लिएर रमाएर हुर्केको थिए । जती सुकै समय बिते पनि ऋतु र चलनहरु हाम्रा दैनिकिसँग घनिष्टता हुन्छ । तैपनी यो कुरा कती महत्वपूर्ण छ भनेर हामीले बिर्सने गर्दछौ । ऋतुहरु परिवर्तन भए पछी पाइने बिशेष बनस्पती या किराहरु देखी प्राणको ठुलो शक्ति देख्न गछौं तर यो प्रकृतिको अदभुत सुन्दरतामा मन्त्रमुग्ध हुन ठुलो शहरमा भने अलि गाह्रो हुन्छ ।

कबी ओजवार्डले “इन्द्रेणि” भन्ने आफ्नो कबितामा “मेरो मन नाच्छ जब इन्द्रेणी यो आकाशमा छाउछ, म सानो छदा पनि तेस्ती अनि म ठुलो हुँदा पनि तेस्तै र म चाहन्छु कि म बुढो हुँदा पनि तेस्तै आभास होस, एदि तेस्तो नभए बाच्नुको अर्थ रह्यो र ?” भने लेखेका छन । यि कबिले एदी प्रकृतिको सम्मान र प्रशंसा गर्न नसके बाच्नु को अर्थ छैन भनेका हुन त ? र एस्को जवाफ एकजना जिब-बिज्ञानका बैज्ञानीक रेचल कार्सोनले आफ्नो किताबमा यसरी लेखेकि छन:

“चाहे त्यो बैज्ञानीक होस या कोही अरु, पृथविको सुन्दरता र रहष्यलाई बुझ्ने मान्छे कहिले एकलो हुँदैन । मलाई लाग्छ कि तेस्ता मान्छेको जिवनमा केहि दुख आए पनि भित्रैबाट सन्तुष्टी महसुस गरेर जिउने नयाँ उपाय पाउने छन । पृथविको सुन्दरतालाई गहिरो रुपमा चिन्तन गर्न सक्नेहरुले आफ्नो जिवनको अन्त्यसम्म पनि शक्तिशाली रुपमा जिवन बितौन सक्छन” । (किताब सेन्स अफ वन्डरबाट) ।

सानो हुँदा भएको बिनम्रतालाई नबिर्सि प्रकृतिको नियम देखेर प्रभावित भएर तेसको अदभुततलाई मनन गरेर बाच्नु नै जवान र ठीक हुनु रहस्य हो भनेर कबिले यस कबितामा भन्न खोजेकि हुन जस्तो लाग्छ ।

सत्यलाई अभ्यास गरी रहने प्रकृति

रेचल कार्ल्सनमा सुन्दर कुरा य रहस्यमय कुरालाई हेरेर “कती सुन्दर” भनेर प्रभावित हुन सक्ने सम्बेदनशिलता छ भने दुख र कष्टलाई पार गर्न सकिन्छ भनेर कुरा सिकाउछ । सम्बेदनशिलताले दुखबाट मुक्ती दिलाउने लचिलो मन बनाउछ र तेस्ले गर्दा हामी अन्तिमसम्म पनि खुशी भएर बाच्न सक्छौ ।

एसो सोच्यौ भने प्रकृतिले केहि नभनी खाली आफुमा हुन पर्ने गुण देखाएर सर्वप्रणिलाई बचाएर यो संसारलाई सन्तुलन गरेको छ । मतलव प्रकृतिले खाली सत्यलाई अभ्यास गरी रहेको मात्र हो । र हाम्रो सरिरका सब अंगले काम गर्नु पनि प्रकृतिले सत्यलाई अभ्यास गर्दा नै हुने एक चिज हो भन्न सकिन्छ । एस्तो प्रकृतिको आफ्नो कर्म मात्र गरी रहने सत्यलाई बुझेमा मन शान्त हुन्छ र मुक्ती मिल्छ होला ।

जस्तो कि पृथविको सुन्दरतामा प्रभावित भएर यो ग्रह बनेको संयोग या आस्चार्य अनि यहाँ बस्ने सर्वप्राणिको जिवनिमा मन गयो र यसरि सोच्द यो ग्रहमा महत्वपूर्ण भनेको अरुलाई हमला गर्ने या लडाईं गर्ने होईन कि एकअर्काको प्राणलाई बचाउने पो हो भनेर सोचन सकिन्छ होला । तेस्तो बुझाइले मानिसको मन विशाल हुन जान्छ ।

यो अर्थमा सकेसम्म संबेदनशिल केटाकेटीसँग हामीहरुले आकाशको तारा हेर्ने, हाम्रा वरिपरिका बनस्पती हेर्ने गर्नु कस्तो होला ? पक्कै पनि घरमै बसेर ऋतुको परिवर्तन र प्रकृतिको खेल देख्न सकिन्छ । एस्तो गर्दा संबेदनशिलता बढ्छ र साथै मिलेर संसारको सत्यको स्वाद चाखेर एस्को बारेमा कुराकानी गर्न सकिन्छ । यो नै मनलाई बिकशित गराउने “मान्छे हुर्काउने” अर्थमा भविष्यको लागि महत्वपूर्ण बोधिसत्व कर्म हो जस्तो लाग्छ ।

From Kosei, June 2023

Spiritual Journey

प्रिय परिवारद्वारा पाएको पुण्य

दीपशिखा मुत्सिद्दि

साउथ एसिया प्रचार बिभाग कलकत्ता शाखा

यो प्रवचन २०२३ मार्च १९मा कलकत्ता शाखा दोजोमा बुद्ध प्रतिस्थापन समाहरोहमा गरिएको हो ।

बुद्ध, संस्थापक अनि अध्यक्ष आज्ञा दिनुहोस ।

यहाँ उपस्थित महानुभावहरु, संघका साथिहरु बुद्ध प्रतिस्थापनको हार्दिक बधाई छ र साथमा हार्दिक आभारी छु भन्न चाहन्छु ।

बुद्ध प्रतिस्थापनको शुभदिनमा मलाई यहाँ बोल्न दिनु भएकोमा धन्यवाद ।

म १९८३ जुन ६मा पिता सेबाराता र आमा दिप्तिको छोरी भएर जन्मिएकी हु । हाम्रो घर धेरै हुनेखाने थिएन तेसैले आमाले मलाई सानोदेखी धेरै दुख गरेर भए पनि माया गरेर पाल्नु भयो । बुवा जिउदो हुँदा र मृत्युपछि पनि आमाले मेरो शिक्षाको लागि धेरै मेहेनत गर्नु भयो । आमाको साहायताले नै म विश्वविद्यालयमा गएर मास्टर डिग्री लिन सके । मेरी आमा पहिला शिक्षिका थिइन र वहाँले गर्दा नै मैले डिग्री लिएपछि सरकारी स्कूलमा शिक्षिकाको काम गर्न थाले ।

अहिले म एक युनिभर्सिटीमा भुगोलको प्रोफेसर छु । यहाँसम्म आउन सकेको तपाईं सबैको सहयोगले गर्दा नै हो । तेसमाथि पनि आमाको सहयोग त यहाँ बयान गरेर साध्य छैन । र मेरा पती सर्बमित्र चौधरिाको सहयोगप्रती पनि म धेरै आभारी छु । मैले २७ वर्षमा बिहे गरेर ३५ वर्ष हुँदा आमा बन्ने सौभाग्य पाए । इमान्दार पती बिना यो खुशी सम्भव थिएन होला ।

म २०१७मा रिशो कोसेइ काइको सदस्य भएकी हु र यो नै मेरी जिन्दगीको एक महत्वपूर्ण मोड थियो । मलाई यहाँ लिएर आउन मिचिबिकी गर्ने अनुप बरुवाजिप्रती म धेरै आभारी छु ।

पहिलो दिन दोजोमा पुजाकोलागि जादा अहिले ईन्डियामा धर्मप्रचार गर्ने सुमन बरुवाजिले मेरो जुत्तालाई मिलाएर रक्कमा दिनु भएको थियो । खासमा कुनै पनि लिडरले तेस्तो गर्दैनन तेसैलाई मलाई अचम्म लागेको थियो । र एक दिन मैले पिउने पानी लिन जादा पानी पोखियो र सुमनजिले तुरुन्तै कपडा लिएर पुछ्न थाल्नु भयो र “तिमीले पानी पोखेकोले गर्दा नै मैले यहाँ पुछ्न पाए र यहाँ कती सफा भयो हगि” भनेर पानी

पोखिएको ठाउँ मात्र होईन कि अन्त पनि पुछ्न थाल्नु भयो । म अचम्मा परेको देखेर सुमनजिले “मैले संस्थापक र अध्यक्षका उपदेशलाई अभ्यास गरेको मात्र हु” भनेर भन्नु भयो । र वहाँले संस्थापकको जिवनिको बारेमा भावि-अध्यक्ष निवानो कोशोले लेख्नु भएको किताब “संस्थापकलाई पछ्याउदा” द्वारा मलाई संस्थापकको बारेमा सिकाउनु भयो । मैले वहाँको कुरा सुनेर संस्थापकको बिचार या धारणा बुझेर धेरै प्रभावित भएकी थिए ।

र मैले यहाँका सदस्यमा किन आकर्षण छ भन्ने कुराको रहस्य बुझे जस्तो लाग्यो । साधारणातय कुनै पनि संघठनको प्रमुख भएपछि त्यो मानिस घमण्डी बन्छ र स-सानो कुरमा पनि गर्व गर्ने गर्दछन । मनमा छिट्टै घमण्ड जन्मिन्छ । तर कोसेइ काइको लिडरहरुलाई कसैले आफुलाई साहयता गरेबापत

कलकत्ता शाखाको दोजोमा प्रवचन गर्दै दीपशिखाजि

धन्यवाद भने पनि “तेस्तो भन्नु पर्दैन, सबै यो बुद्धले गराएका कार्य हुन” भनेर जवाफ दिने गर्दछन । मैले पहिलेदेखी नै “अनात्मन” भन्ने उपदेशको कुरा सुनेकी थिए तर कोसेइ काइमा खाली शब्द मात्र होईन कि यो कुरालाई सच्चिकै अभ्यास गरेर सिक्न सकिने रहेछ भन्ने कुरा देखे ।

मैले कोसेइ काइको उपदेशलाई अभ्यास गर्दा धेरै कुरा बुझेर र पुण्य पाए । सबै कुराको राम्रो पक्ष हेर्ने र आफुलाई सहज नहुने कुरामा पनि केहि राम्रो अर्थ छ भन्ने कुरा मैले पहिला तेती सुनेकी थिइन । तर एस्तो कुरा मनन गरेमा सबै कुराको कारण थाहा हुने रहेछ भन्ने कुराहरु अभ्यास गरेर सिक्न सके ।

केही बर्षअघी कुनै खास कारणबिना मैले काम गर्ने युनिभर्सिटीको प्रशासन प्रमुखसँग संबन्ध बिगृत्यो । वहाँले मलाई गाली गर्ने अनि मैले केहि भन्न नसकी रुने गर्थे । मैले डाक्टर डिग्री लिएको थिए तर त्यहाँ काम गर्न “पास भएको प्रमाणपत्र” चहिने थियो जुना प्रशासन प्रमुखले दिनु भएन । मैले यो काम छिट्टो होस भनेर पुजा गर्न थाले र केहि दिनपछी प्रशासन प्रमुखले प्रमाणपत्र दिनु भयो । त्यो बेलामा प्रशासन प्रमुख बाहेक अरु युनिभर्सिटीका कामदारसँग पनि मेरो संबन्ध राम्रो थिएन । त्यो बेलामा धेरी गाह्रो भएको थियो तर दया र दृढ मन राख्दा पहिलाभन्दा केहि सहज भयो र अरु पनि मप्रती अलि नरम हुन थाले ।

जिन्दगीमा सबैभन्दा गाह्रो भएको बेलामा मैले कोसेइ काइलाई भेट्न सके । मैले यस्तो मौक पाउनु भनेको मैले पूर्वजन्ममा केहि राम्रो काम गरेर नै हो कि जस्तो लाग्छ ।

मेरो बिहेपछी बच्चा नभएर २०१५ देखी IVF गरेको थिए । IVF ३ चोटी गरे तेस्रो चोटी गर्द ४वटा गर्भ बसेको थियो तर २ महिना पछी मुटुको धड्कन बन्द भयो र गर्भपतन गरे । तेस्पछी केहि समयपछी २०१७ मा फेरी IVF गरे । एही बेलामा म यहाँको सदस्य बनेकी हु । मैले २०१८ को नयाँबर्षको दिन मेरी आमालाई कोसेइ काइमा मिचिबिकी गरेकी हु । मेरो दोस्रो मिचिबिकी हो वहाँ ।

मैले त्यो बेलामा सारीरिक र मानिसिक कष्टले गर्दा सुमनजिलाई “अब म IVF गर्न सक्छु जस्तो लागेन । कसैलाई गोद लिन्छु भन्ने सोचेकी छु” भनेर भने । सुमनजिले “मिचिबिकी भनेकी पुण्डरिक सुत्रको सबैभन्दा पुण्य कमाउने

काम हो । उपदेश दिनु भनेको ठुलो पुण्य हो । तेस्माथि पनि आफ्नै आमालाई मिचिबिकी गर्नु भनेको सर्वश्रेष्ठ पुण्य हो तेसैले अलिकती अझै सहनु सपना पक्कै पुरा हुन्छ” भनेर भन्नु भयो ।

तेसको केहिपछी फेब्रुअरी १०मा गर्भवती भए । म त्यो बेलामा नयाँ प्रोफेसर थिए र ट्राएलमा थिए तर गर्भवती हुँदा मलाई र गर्भको बच्चाको ज्यानको सबाल भएकोले म युनिभर्सिटी गइन ।

गर्भवती हुँदा दिनमा दुइपल्ट सुत्रपाठ गर्थे र कहिलेकाही पुण्डरिक तृभागका केहि अध्यायहरु पनि पढ्ने गर्थे । अपेरसन गरेर बच्चा निकाल्नु पर्ने भयो र मैले अपेरसन गर्नुअघी पनि सुत्रपाठ गरेकी थिए । अपेरसन गर्नुअघी प्रेसर २४० सम्म बढेको थियो । मलाई अपेरसन गर्दा धेरै रगत चहिने थियो र मेरो रगत समुह माइनस भएकोले पाइने हो कि होईन भन्ने चिन्ता पनि थियो । बच्चालाई धेरै खतरा हुन सक्ने सम्भावना थियो ।

सकुशल छोरा जन्मियो तर उसको तौल २ किलो मात्र थियो तैपनी स्वस्थ थियो । जन्मेपछी डाक्टरले “राम्रोसँग जन्मिने हो कि होईन भन्ने चिन्ता थियो तर साच्चै चमत्कार भयो” भनेर भनेका थिए । गर्भवती हुँदा अनि जन्मिपछी पनि मैले धेरै तेदोरी र मिचिबिकी गरे । गर्भवती हुँदा र तेस्पछी मेरो सद्दर्म पुण्डरिकप्रती आस्था धेरै बढ्यो ।

छोरा जन्मिएपछी कोसेइ काइको घरेलु शिक्षामा भाग लिन थाले र बच्चा कसरी हुर्काउने भन्ने बारेमा धेरै सिके ।

आफ्नो घरमा गोहोजोन मुर्ती प्रतिस्थापानपछी समितिका सदस्यहरुसँग

मैले पहिलो कुरा सिकेको भनेको कहिले पनि बच्चालाई नपिट्नु अनि उनिहरूसँग कसरी संवाद हो गर्ने भन्ने कुरा थियो ।

केटाकेटीले केहि बिगर्दा हामीहरु अरुको अघी भए पनि पिट्ने गदछौ । पिट्नु भनेको फेरी तेस्तो गल्ती नगरुन भनेर हो । तर पिट्दा उनिहरुको तनमन दुबैमा धेरै नकारात्मक प्रभाव पार्दछ ।

कोसेइ काइका सदास्य र लिडहरुसँग कुरा गर्दा मैले सिकेको के हो भन्ने आफु शान्त भएर केटाकेटीअघी प्रस्तुत भएमा उनिहरु पनि शान्त हुन्छन र चकचक गर्न छोड्छन भनेर । मलाई केहि पिर पर्दा र मन अशान्त हुँदा सुत्रपाठ गर्न बिसर्ने गर्छु । तेस्तो बेलामा म अशान्त देखेर छोरा पनि अशान्त भएको चाल पाए ।

अनि अरुसँग आफुलाई कहिले पनि नदाज्ने र सबै कुराको कारण हुन्छ भन्ने पनि सिके । “किन मेरो जिवन अरुको जस्तो सहज छैन ? मैले मात्र किन एस्तो दुख गर्नु पर्ने ?” जस्ता कुरा सोचेर तनाब लिने गर्थे । अधिना भने जस्तै मलाई मेरो आमाले धेरै दुख गरेर हुर्काएको हो । मेरो बुवा म १७ वर्ष हुँदा बित्नु भयो । मलाई तेही बेलादेखी ढाड दुखेर हिड्न नसक्ने भएकी थिए र युनिभर्सिटी जादा म उठ्न सक्ने थिइन । तेस्तो बेलामा पनि आमाको प्रोत्साहनले पढाई जारी गरेर पास हुन सके । तर सारीरिक मानसिक अनि पैसाको कमजोरिले गर्दा जती प्रयास गरे पनि फल नपाउने स्थिती थियो । बिहे गर्नु अघी र पछीका २-३ महिना पनि म सिधा उठ्न नसक्ने थिए । आमा अनि श्रीमानले गर्दा यो दुखलाई पार गर्न सके । एस्तो दुख कोसेइ काइको सदस्य भएपछी पनि जारी थियो तर उपदेश र संघका साथिहरुले गर्दा मेरो मन हलुडो भएको थियो ।

एस्तो अनुभवबाट बटुलेको आत्मबलले केहि निर्णय गर्न बेलमा सजिलो हुन्छ । म एक शिक्षिका हु तर धेरैजना अघी बोल्न हड्बडाउथे । लकडाउन हुँदा कोसेइ काइको अन्लाईन होजामा भाग लिदा मलाई अरुसँग बोल्ने आँट आउन थल्यो । अहिले कसैले ल तुरुन्तै बोल्नु भन्यो भने पनि म बोल्न सक्ने भएकी छु । र पहिला केहि निर्णय गर्नु पन्यो भने के गर्ने के गर्ने भनेर तनाव हुन्थ्यो र निर्णय गर्न नसक्दा चिन्ता लाग्थ्यो । काम होस या अरु कुराहोस जसो तसो केहि गरी रहेकी थिए तर मलाई कसैले नजिक बसेर साहयता गरिदिए हुने भन्ने लाग्थ्यो । तर

एस्ता डर र चिन्ता लाग्ने कुरा अब भुतका कुरा भैसके । अरुको भर नपरी आफ्नै भर पर्नु पर्छ भनेर बिश्वास गर्नु महत्वपूर्ण हुन्छ भन्ने बुझेकिले हो । आफुले राम्रो निर्णय गरेमा खुशी हुन्छु तर घमण्डी भने हुनुहुन्न भनेर सोच्ने गरेकी छु । र अर्को तिर नराम्रो निर्णय भयो भने अरुलाई दोष दिने होईन कि आफ्नै गल्ती हो भनेर लिने गरेकी छु । एस्तो आत्मबल पाएको पनि कोसेइ काइको उपदेशले गर्दा नै हो ।

म अबदेखी एसो गरी मेहेनत र भक्ती गर्ने भन्ने प्रण गरेकी छु:

१ म जस्तो सुकै बेलामा पनि हसिलो हुन्छु । संस्थापक र अध्यक्ष जस्तै मुस्कुराउन मेहेनत गर्छु ।

२ दयाकी आमा भने र चिनिने सह-संस्थापक म्योकोजिले रोगी भए पनि हसिलो अनुहारले प्रस्तुत भएको भिडियो हेर्दा धेरै प्रभावित भए । एस्तो बोधिस्त्व पथमा हिडेर बुद्धत्व बिकास गर्न भक्ती गर्ने छु ।

३ मसँग राम्रो संबन्ध होस भन्ने होस या मलाई मन नपराउने होस्, नजिक होस या टाढा होस म सबैसँग दयालु मनले प्रस्तुत हुन्छु । मन नपराउनेहरुले उनिहरुलाई केहि दुख भएर तेस्तो गरेका हुन भनेर दयालु भाव राख्छु । मप्रती कठोर

रोनितजिको घरमा गोहोन्जोन प्रतिस्थापन गर्दा

भएकाहरूका मनमा शान्ति छाओस भनेर कामना गर्दछु ।

४ दैनिकिमा हुने सानाठुला दुबै लगावलाई त्याग्ने कोशीस गर्छु । सानो कुरा हो तर धेरैले सफा पैसाको नोट होईन कि फोहोर नोट दिने गर्दछन म चाही सफा नोट दिएर आफ्नो सानो लगावलाई त्याग्ने अभ्यास गर्छु अरुले मलाई फोहोर नोट दिए पनि मलाई केहि लाग्दैन । सफा नोट अरुलाई दिदा एक कुरा सिकेकी छु । सानो लगाव छोडेमा ठुलो खुशी प्राप्त हुन्छ भनेर ।

५ अरुको सहयोग गर्न पाउ र सबैमा राम्रो पन (बुद्धत्व) भेटु भनेर भक्ती गर्नेछु । बस्तुले दिने खुशी धेरै टिक्दैन । एक इक्षा पुरा भए थाहा नपाई अर्को इक्षा जाग्छ । साचो खुशी भनेको भक्तिको बाटोमा छ जस्तो लाग्छ । आस्थाबाट पाएको खुशीलाई अरुलाई बाड्ने कोशीस गर्छु ।

६ मानिस र अरु प्राणिको दुखलाई गहिरोरूपमा बुझ्ने हुनेछु । सबलाई दयाको दृष्टिले हेरेर भक्ती गर्दछु ।

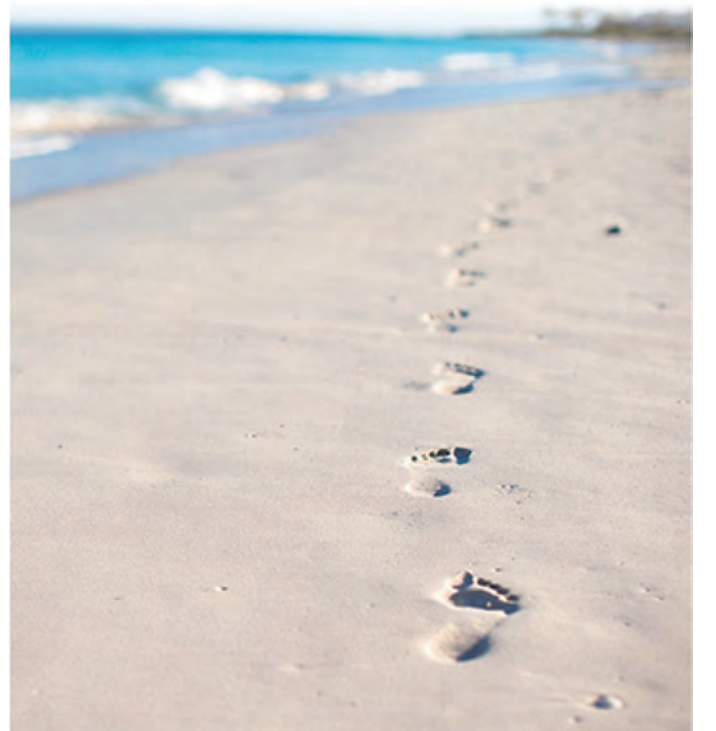
७ म कोसेइ काइको सदस्य बन्न सकेको कुरा मेरो अहोभाग्य हो । यो भेट गराउन मेरो जिवनमा आएको दुख र कष्टको समयप्रती आभारी छु । सबै आफैले भनेको जस्तो भएको भए म आस्थको बातोमा हिड्ने थिइन होला । अहिलेसम्मको जिवन हेर्दा नराम्रो कुरा पछी सधै राम्रो कुरा आउने रहेछ भन्ने बिश्वास बनेको छ । सर्बचिजको प्रवृत्तिलाई बुझेमा आफु र अरु सबै सुखी हुन सकिने रहेछ ।

८ अरुको दुख बुझी अरुलाई साचो खुशी दिनु नै आस्थाको सबैभन्दा ठुलो सुख हो भन्ने कुरा आज एस कलकत्ता शाखाको बुद्ध प्रतिष्ठापनमा भेला भएक मानिसहरुद्वार पुष्टी भएको छ । सद्धर्म पुण्डरिक सुत्रमा “सबैको दुख हटाएर सुखमा ल्याउने उपदेश सुनेर प्रशन्न भएमा सबैको बुद्धत्व खुल्छ” भनेर धेरै चोटी भनिएको छ ।

कोसेइ काइ कलकत्ता शाखाको धेरै अधिदेखिको कामना साकर्, दृढ भक्ती र कोसेइ काइ मुख्य शाखाको सहयोगबाट आज यो प्रतिष्ठापन गर्न सकेका हौ र तेस्कोनिम्ती मनैदेखी आभारी ब्यक्त गर्दछु ।

बुद्ध, संस्थापक, अध्यक्ष, सह-संस्थापक, उपस्थित महानुभावहरु र कलकत्ता शाखाक सन्चालकसमितिका सदस्य तथा गुरुहरु, संघका साथी अनि संसारभर फैलिएका रिशशो

कोसेइ काइका सदस्यहरुलाई धन्यवाद दिन चाहन्छु । तपाईंहरुको अटुट सहयोगले नै आज दोजोमा बुद्ध प्रतिष्ठापित भएको छ । फेरी पनि म सबैलाई धन्यवाद दिदै मेरा शब्दहरु टुड्याउछु । सुन्नु भएकोमा धेरै धन्यवाद ।

कमिक: रिश्शो कोसेइ काइको जानकारी

शाक्यमुनीको जीवनी र बुद्धधर्मको उपदेश

ठुलो हृदयले (धैर्य)

रिस या घमण्ड नगरी अरुलाई क्षमा दिदै ठुलो हृदय राख्ने कुरा नै “धैर्य”को उपदेश हो । जस्तो कि केहि गर्छु भनेर अघी बढ्दा “हिरो पल्टिन पर्ने!” भनेर इश्या गर्ने पनी हुन्छन । तेस्तो बेलामा नारीसाइ नलजाइ आफ्नो मनलाई राम्रो बनाइ राख्नु जरूरी हुन्छ । अनि अलिछ लाग्न लगेमा अलिछ नलगाउनु पनी महत्वपूर्ण हुन्छ ।

धैर्य भनेको सहने मात्र होउन आफु बिकशित हुन्छु भन्ने मन राखी रहने कुरा हो ।

।

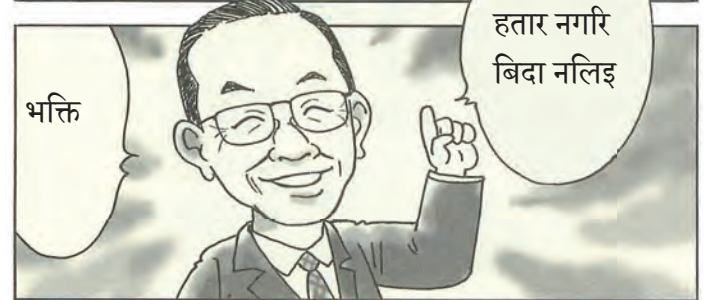
☀ केहि तथ्य

धैर्य भनेको सहने कुरा मात्र होईन कि आफुलाई सहज नहुने कुरा या मन नपर्ने मान्छेलाई ग्रहण गर्न सक्ने “उदारता” भन्ने शब्द पनी प्रयोग हुन्छ

✳ यो कमिक निजी प्रयोजन बाहेक बिना अनुमती प्रतिलिपी बनाउन र छापन निषेध गरिएको छ ।

दृढतापूर्वक अघी बढ्ने (भक्ति)

राम्रो कुरालाई नभुली जारी गरी रहने कुरालाई “भक्ति” भनिन्छ ।

तर यो कुरा धेरै गाह्रो कुरा हो । पढ्ने र कार्टुन हेर्ने कुरामा ध्यान जान्छ । साथीले बोलाए जान मन लागि हल्छ । तर खाली खेल्न मात्र भने पढ्ने समय हुँदैन ।

आफुले अहिले गर्न पर्ने कुरामा मेहेनत गर्नु कुरा महत्वपूर्ण हुन्छ । पढ्ने कुरा । केही सिकने कुरा या खेल्ने कुरा कति समय गर्ने हो निर्णय गरौ । यो “भक्ति” लाई अध्यक्षले “हतार नगरि, बिदा नलिइ” भन्नु भएको छ ।

केहि तथ्य

अध्यक्षले “भक्ति” लाई यसरी प्रस्तुत गर्नु भएको छ । “राम्रो कुरालाई मन लाग्ने गरी रहने, अनि रमाइलो नलाग्नुजेल गरी रहने, एस्तो कुरा समर्पित भएर भक्ती गर्दै जाऔ”

बुद्ध बन्न जन्मिएको
सबैजना बुद्ध बन्न सक्छन

Rev. Nikkyo Niwano
Founder of Rissho Kosei-kai

सुत्रपाठमा “बुद्ध बन्ने पथ लामो घुमाउरो छ (सातौं अध्याय) भन्ने लेखिएको छ तर यहाँहरूको भक्ती देख्दा “तेती लामो घुमाउरो बाटो होईन कि ?” भन्ने लाग्छ । किनकी आफ्नो सुख भन्दा अरुको मुक्ती भनेर सोच्ने करिब “बोधिसत्व” भएका र अब अलिकती गरे “बुद्ध” नै हुनेहरू धेरै छन ।

यो अर्थमा प्रतेक “बुद्धको सन्तान” भएर मनैदेखी अरुसँग घुलमेल गर्नी अनि सधै अरुको सुखको कामना गरेर बोधिसत्व कर्ममा समर्पित हुनु महत्वपूर्ण हुन्छ । अरुको दुखलाई पार गराएर खुशी दिएर साचो सुखको बाटोमा डोराउदा “बुद्ध” बन्ने एक पहिला नजिक भइन्छ । शाक्यमुनिले “उपाय अध्याय” मा “उपदेश नसुन्ने कोही पनि बुद्ध बन्न सक्दैन” भनेर जोड दिनु भएको छ । र उपदेश सुनेमा सबैजना “बुद्ध बन्छन” भन्ने कुरा पनि हो । किनकी हामिहरू “बुद्ध” बन्नको लागि नै जन्मेका हौ र अहिले “बुद्ध बन्ने पथ” मा हिडिरहेका हौ ।

“सबै जना बुद्ध बनून” भन्ने कुरा बुद्धको कामना हो तर हामीहरू मानिसमा पनि “बुद्धले जस्तै बुद्धी र दया मनमा राख्न सकौ” भन्ने कामना हुन्छ । त्यो कुरा ठ्याक्कै मिलन गरेपछी अबष्य पनि “बुद्ध नबन्ने कोही हुँदैनन्” भन्ने प्रतिज्ञा पुरा हुन्छ ।

फेरी पनि भन्छु कि “एक जना पनि नछुटी सबैजना बुद्ध बनून” भन्ने कुरा बुद्धको साचो कामना हो । म पनि तपाईंहरू पनि “बुद्ध बन्ने पथ” मा सिधा हिड्न बोधिसत्व कर्मकोलागी भक्ती गर्दै जानेछु भनेर प्रण गर्नु पर्ने हुन्छ ।

Director's Column

प्रकृतिमा हुर्कने बोधिसत्व मन

Rev. Keiichi Akagawa
Director, Rissho Kosei-kai International

यो स्तम्भ पढ्ने सबैलाई नमस्ते । यो महिना अध्यक्षले “उत्साहित भएर भक्ती गर्ने” भन्ने सुझाव पायो । “ऋतुको दृष्य” मा ध्यान दियो भने बोधिसत्व कर्म हुन्छ भन्ने कुरा सिक्न पाए ।

प्रवचन पढ्दा किशोर अवस्थामा देखेको हिउको माहान प्रकृती कुरा मेरो दिमागमा आयो । र मेरो सम्बेदनाहरु पनि प्रकृतिसँग हुर्केका र परिष्कृत भएका थिए । र ६० भन्दा बढी वर्ष भए पछि मेरो दिमागमा अहिले पनि सानो बेलामा हुर्केको प्रकृतिसँगको मिलापले अहिले पनि मेरो दैनिकिमा गर्ने काममा जिवित छ भन्ने कुरा फेरी महसुस गरेको छु ।

“सत्यलाई केहि नभनी खाली अभ्यास गर्ने माहान प्रकृति” अनुसार मानव संसारमा आ-आफुबिच हुने द्वन्दलाई जित्न सक्ने शान्त मन बनाउछु भन्ने लाग्यो । सत्यको कर्ममा रमाउने, स्वाद लिने अनि संवाद गर्न सक्ने अझै बृधी होस भन्ने कामना गर्दै हामी जहाँ छौं तेहिबाट धर्मप्रचार गर्न शक्ती खर्च गरौं ।

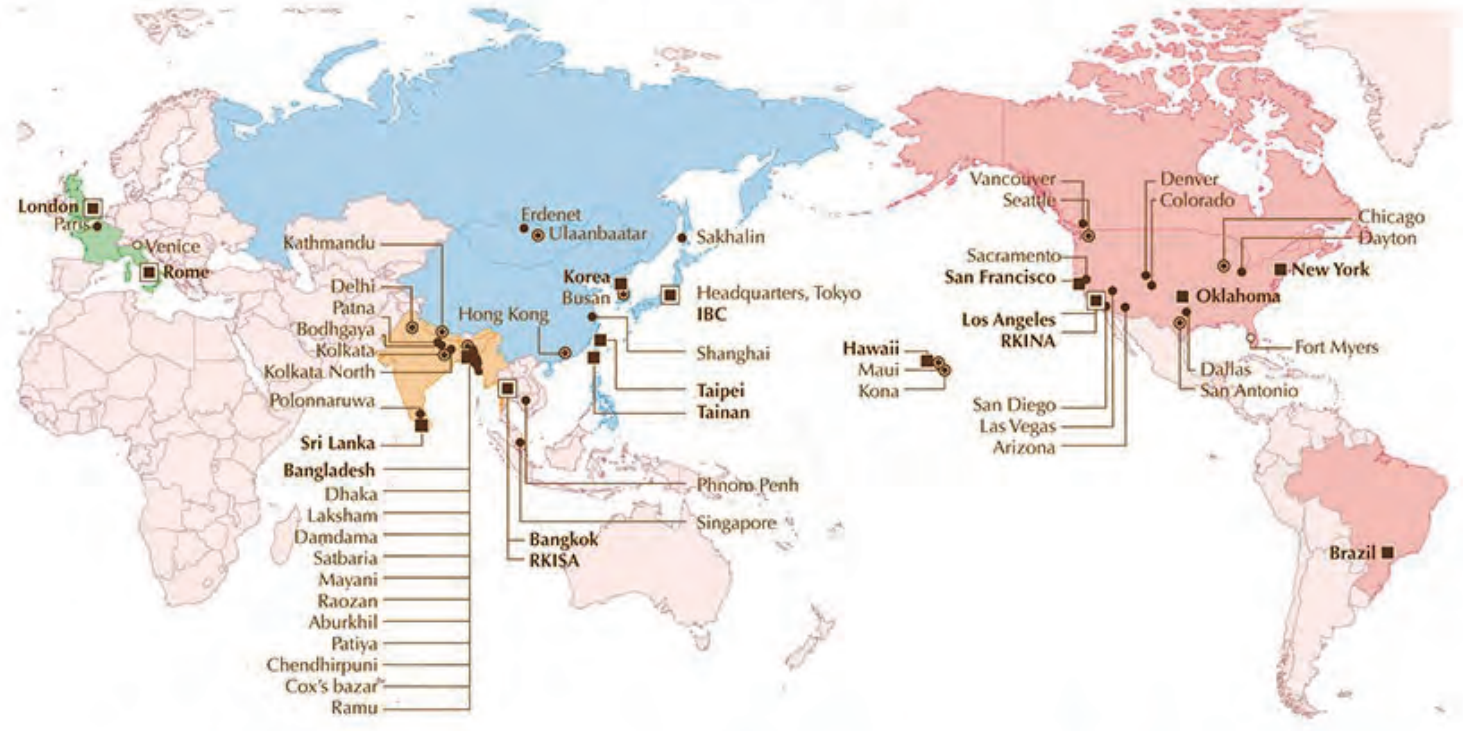

Rissho Kosei-kai International

Make Every Encounter Matter

🌸 A Global Buddhist Movement 🌸

Information about local Dharma centers

✉ We welcome comments on our newsletter Living the Lotus: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp